

Kalbindekiyle Gömüleceksin

– GürhanGürses · 24 Nisan 2020

Göğün kararıp yağmura gebe kaldığı anın yaratmış olduğu can sıkıntısıyla gözlerini gözlerimin içine dikip şunu söyledi: “Senden vazgeçene rağbet etme.” Aradığım belki de yıllarca nedenini sorguladığım bir soru işaretinin cevabını bu sarf edilen cümleyle idrak etmiş oldum. Tefekkürdeyim şimdi. Dünü, bugün ve yarını...

Vazgeçen oldu. Kimse tutmak istemediğini tutamaz. Bu hem ona eziyettir hem de tuttuğuna... Kan ağlasa da yürek, vakti gelmişse gitmesi gerekenin gitmesine müsaade etmelidir. Ardı sıra koşmak sadece şarkıda olduğu gibi “Ah ne fayda?”dır. Rağbet etmeyeceksin gidene. Peşinden koşmayacaksın. O Doğu'ya gitmişse sen yüzünü aksi istikamete dönüp gideceksin. O göğe çıkmışsa sen yerin dibine gireceksin.

Adam da acayip bir hava vardı. Dışı pejmürde ama içi hazine doluydu. Sözlerinin ağırlığından kırata vuruyordunuz adamın değerini. Onun sarf ettiği sözlere mal bulmuş Mağribi gibi atlamıyordum ama değişik bir tesiri vardı söylediklerinin. Şiirseldi, mantıksaldı. Ve asla ama asla boş değildi. Oturduk karantinanın bütün dünyayı bir örümcek ağı gibi sardığı bir vakitte sosyal mesafeye uyararak... Balkona baharın iç ısıtan güneşi vuruyordu. İnce bellilerde tavşankanı çay arkadaşlık ediyordu iç dökümüne. Ah kalbim! diyesim geldi. Ah ömrüm!

Yazdıklarımın çoğunda herkes bir mana arıyor. Dinlediklerimin... Söylediklerimin... Aslında herkes kendisindeki eksikliği görüyor ve onu ifşa etmek adına yazana, söyleyene mal ediyor. Ben “ayran” derim siz ayranı kim seviyor acaba diye düşünürsünüz. Benim hesaplamadan yazdığımızı siz hesaplayarak yorumlarsınız. Ben gül derim siz gülü ararsınız. Ben aşk derim siz kim bu, dersiniz. Aslında yazılan her şey insanın hikâyesidir. Belki benimdir, belki senindir, belki de onun... Belki de hepimizin birden. Kim bilebilir ki bunu?

Giden yolunu önceden çizmiştir ve hiçbir aksamaya mahal bırakmayacak şekilde düzgün gitmiştir. Bu gidiş beklenmedik bir gidiş değildir. Beklenendir aksine. Mühim olanı gidenin geride bıraktığının hayatında büyük bir boşluk bırakıp bırakmadığıdır. Gidişinin hacmi bıraktığı izle orantılıdır. Bir yapbozun eksik parçası gibi olursa giden sahiden acıtır o zaman yüreği. Kanatır, kahreder, zehreder hayatı. Kimi yürekler, bir çölü saklar derinlerinde. Siz o yüreği dört mevsim baharmış gibi görürsünüz her zaman. Çiçeği çok olan toprağın altında neler saklıdır kimse bilemez! En güzel yemişi veren ağacın yemişe kadar ki sıkıntılarını kimse hesap edemez. Okyanusun dibine varmadan da inciye ulaşamazsınız. İnciye ulaştınız dahi sedefi açmadan o inciye alamazsınız. Her sancının illaki bir bitimi ve bitimden sonra da bir mükâfatı illaki vardır. 24 saat acı çekemez bir insan. Bir hafta sürekli mutlu olamaz. Bir ay durmadan gülemez. Bir yıl sıkıntısız gidemez.

Yağmurun bardaktan boşalircasına yağdığı anda yine söze girdi. Gözleri şimşek şimşekti. Ve sözleri yağmurdan daha çok tesir ediyordu cana. Gökten düşen yağmur bedenimi sırlıklam ederken onun ağzından dökülen yağmurlar da içimi ıpslak ediyordu. İçim dışım ağlıyordu. Mevsimin yağışlısına denk geldim, bu reva mı diye düşünmeden edemedim. “Biliyor musun içine attığın o kadar büyük bir dert var

ki senin, hapsetmişsin ve Allah'ın hiçbir kulu bile bunun farkında değil. Olsa dahi şifa olacak kudrette değil. Bir de işin ilginç yanı içine hapsettiğini içinden de söküp atamıyorsun." Duymazlıktan geldim onu. Avucumu açıp yağmura tuttum. Aslında avucumu açtım ama avucumda yüreğimi tutuyordum. Bir nevi yıkıyordu, arınıyordu, üşüyordu. Bir yandan da onun dediklerini düşünüyordum gayriihtiyari. Bu adam içimi mi okuyordu. Herkes her şeyi okuyabilirdi de hiç kimse başka birisinin içini bu kadar net okuyamazdı. Çünkü böylesi azdı. Susmak iyiydi böylesi durumlarda. Renk vermemek... İçinizi okuyan biriyle göz göze gelseniz ne yapardınız? Düşünün. Aklınızda olanı bilen, dilinizde saklı olanı gören, kalbinizden geçeni hissedeni... Evet, gerçek manada bir tehlike sayılırdı bu durum. Kimse başka bir kimsenin kendi acısını duyumsamasını ve ona dokunmasını istemez. Acı da olsa onundur. Kahır da olsa onun kahrıdır. İnsan eziyetine de sahip çıkar, terkine de, gözyaşına da...

Gözlerimi kaçırdım ondan. Kurşun gibiydi delip geçiyordu değdiği yeri. İsa betgâhı olmak istemiyordum onun kurşuni sözlerinin ve bakışlarının. Hislerim bana aitti ve kırk kilitli bir sandığın içinde saklıydı, yüreğimde. O konuşsun, söylesin, ifşa etsin hiç de.

Serçenin hikâyesini düşündüm. Ağladığında ölen... Kaç kez öldüğümü bir ben bilirim ve çok iyi bilirim. Herhangi bir şiirin rast gele bir dizesinde, herhangi bir şarkının en can alıcı melodisinde, herhangi bir filmin kalbinizi tarumar eden bir sahnesinde... Anlar o kadar çok ki size etki eden... Gözleriniz doluyorsa bahanesi yağmur olur, soğan olur belki de.

Son bir şey daha, dedi. "Bugünden sonra kiminle yaşarsan yaşa, nasıl yaşarsan yaşa, ne yaparsan yap... Ama şunu kaydet bir yere: Kalbindekiyle gömüleceksin!"

Bir tireme geldi bana. İçim üşüdü. Gözlerim yaşardı. Sendeledim. Sağıma baktım, soluma baktım, önüme baktım, ardıma baktım. Kimse yoktu yanımda. Ama bardaklar iki taneydi.